

לפתע השתנה הכל. אלון היה בלנינגראד כאשר פרץ המשבר. חברי הממשלה, שחששו כי יסיף למלחמה מיידית, אף הציעו לו להישאר לפי שעה בכרית-המועצות. כשחזר, הוא כבר היה מוזהב בעיני הציבור עם הקו של הממשלה. מטבעו, אין אלון נוטה למעשים דרמטיים, כגון איום בהתפטרות. הוא לא עשה זאת בתש"ח, בעת פירוק הפלמ"ח, והוא לא עשה זאת גם עתה.

אותו זמן גאה הגל של ד"ר. כל כוחות הימין הבינו כי זוהי ההזדמנות הגדולה לשנות את פני השלטון — נוסף על כל שאר השיקולים.

כך החלה המערכה המשולבת, שאטטור לכנותה כ"הפיכה שקטה". בגין הציע את ד"ר כשר-הבטחון, כתנאי להצטרפותו לממשלת-איחוד. רפ"י עמדה על כך. משה שפירא, איש המפד"ל, הציג זאת כתביעה אולטימטיבית. ושלוש עתוני הימין, מעריב, ידיעות אחרונות והארץ, החלו בהפצצה מרוכזת למסירת עמדת-המפתח לד"ר. "אורחים" אלמונים (השם והכתובת שמורים במערכת) השמיצו את הממשלה במודעות. תעמולה לחש הפיזה בדיחות על אשכול. ראש הממשלה וחסר הבטחון.

תחת איום זה, נכנע אשכול. **לפך הצטרפו הכוחות הימניים במפא"י עצמה. בשעה האחרונה הוגש אולטימטום של אבא חושי: אם לא יימסר התיק לד"ר, תפיל חיפה את הממשלה.**

הוא הבין שאם יעבור עוד יום, עלולה ממשלתו ליפול בכלל, לפנות את מקומה לממשלת בן-גוריון, או לממשלת ד"ר.

אשכול מול ד"ר

זוהי היה המצב הפנימי כאשר נפתחה המלחמה ביום השני, שעות מעטות לפני פתיחת ישיבת-הכנסת בה היה ד"ר צריך להצהיר אמונים כשר-הבטחון.

המלחמה שינתה את המצב כולו — ודווקא לא לפי הקו שהיה צפוי. ההצלחה המפתיעה של צה"ל היכתה גלים אדירים — תחילה בצמרת המדינה, ששמעה על כך מיד, עוד לפני שהידיעות הגיעו אל הציבור, ואחר-כך ברחוב.

אילו פרצה המלחמה שבוע-שבועיים אחרי כניסתו לתפקיד, בדואי היה עיקר ההצלחה נוקף על חשבונו של ד"ר. אך ד"ר הספיק בקושי להיכנס למשרד-הבטחון. כאשר החלה ההסתערות הגדולה.

היה ברור כי יש לזקוף את כל תהילתה על חשבון ראשי צה"ל — הרמטכ"ל יצחק רבין, ראש אנ"ם עוז וייצמן (שבנה במשך שנים את חיל-האוויר עטוריה-נצחון) וסגן הרמטכ"ל החדש חיים בר לב (האיש שבנה את גייסות-השריון).

לא פחות נזקפת ההצלחה על חשבון ממשלת אשכול, שסיפקה לצה"ל את המכשירים להשגת הצלחות אלה. איש לא יכול היה לטעון, אחרי השבוע, כי הממשלה הוגיחה את ענייני הבטחון. ברור כי גם אחרי פרישת שמעון פרס היה הרכש בידיים נאמנות מאד. כל זה יחד העלה מחדש את יוקרתו של לוי אשכול — שראתה כבר אבודה. יתר על כן: בהדרגה חדרו לציבור ידיעות על מה שנעשה באמת בממשלה, מאו פרוץ המשבר, ובכוחו של אשכול השתנתה.

נסתבר כי מיד אחרי פרוץ המשבר, לפני צאת אבא אבן למסעו המפורסם בחו"ל, התחבטה הממשלה בשאלה: באיזה צעדים לנקוט?

ברור כי החייה לא הזיקה — ואולי אף עזרה.

האם הוא יהיה יורש-עצר?

אור כל אלה, שוב לא נראה כי ד"ר הפך ראש-ממשלה-בפועל, וכי אשכול נשאר על כנו רק מבחינה סמלית. עמדתו של ד"ר בממשלה שוב אינה כה מכרעת כפי שהייתה יומיים לפני כן. הגל הציבורי שהביא אותו לשלטון — שכך תחת עוצמת המאורעות.

גיבורים חדשים דוחים את הגיבורים הקודמים. זוהרם הצבאי החדש של יצחק רבין ועוזריו, גיבורי-סיני החדשים, האפילו במקצת על הזוהר הצבאי של ד"ר.

לגמרי נדחקו לפינה ראשי רפ"י. דויד בן-גוריון ושמעון פרס היו מחוץ למאורעות. הם לא היו אלא משקפים פאסיביים, בשעה שצה"ל השיג הישגים שהעמידו בצל את הישגי סיני — גם במהירות, גם בהיותם מיבצעים ישראלים טהורים, גם בהיותם מכוחים נגד כל שכני ישראל בבת אחת. מכל שלוש הבחינות, הם עלו על מיבצע בן-גוריון-ד"ר פרס ב'1956.

אין פירוש הרבר כי הקאריירה של ד"ר תיעצר. קרוב לוודאי כי רפ"י תצטרף למפא"י — וספק אם אחדות-העבודה תצטרף אף היא, בתנאים אלה. כמנהיג מפא"י, הנהנה מתמיכת האגף הימני של המפלגה ומתמיכת מפלגות הימין, מופיע ד"ר עתה כמועמד חזק לירושתי-העצר.

אך מכאן מרחק רב לרושם הקודם, כאילו יכול ד"ר להפיל עתה את ממשלת אשכול, ולהפוך בעצמו לראש-הממשלה.

נוצר עתה בממשלה מעין שחימישקל בין גורמים שונים. לד"ר יש עמדת-מפתח, אך אין הוא די חזק כדי להתגבר בימים הקרובים על אשכול ואלון.

בישיבת הכנסת שמו הכל לב לעובדה שאשכול הקפיד להופיע בחברת אלון, וכי בנאומו שם את הדגש על כך שהוא עצמו חיזק את כוח צה"ל, כי המטכ"ל הוא שניהל את המלחמה. אשכול הדגיש כי את הנצחון יש לזקוף על חשבון הנשק שסופק על-ידי הממשלה. התיכונן היעיל של צה"ל (שקדם לימי ד"ר) ולכוש-העמידה של צה"ל עצמו.

בחלוקה זו של התהילה נשכח לגמרי שרי-הבטחון החדש.

בחדאי יתכנו שינויים בממשלה. אחרי חלוף תקופת-המשבר. מעמדו של אבא אבן נחלש, ולא מן הנמנע שיוחלף. לא מן הנמנע כי ד"ר עצמו ירצה, אחרי המלחמה, לקבל תפקיד זה.

יתכנו שינויים רבים. אך מי שחשש לפני כמה ימים מפני דיקטטורה קרובה של משה ד"ר — נוכח לדעת כי הששותיו היו, לפחות, מוקדמים.

הצהרה זו חוברת לשם השמעתה מעל דוכן הכנסת, אך נשיאות הכנסת החליטה ברגע האחרון למנוע ד"ר ולערוך את ההצבעה בלעדיו.

קולנוע

ישראל

חצי

העולם

כספ לברטיס בדרך. קחי את המטוס הראשון, וחזרי מיד הביתה. הטלגרמה של האנצ' של ניקול קסל, הגיעה ביום שבו התחיל המצב. ניקול קסל קיבלה אותה, קראה אותה, ותיכתה שהכסף יגיע. היא לא התכוונה אף פעם להישאר בארץ לזמן רב. היא נוצרייה מלידה. ופאריסאית במראה, ובאופי. היא הופיעה בפאריס כי תיאטרון, והופעה כשחקנית במספר סרטים. והיא אף ביימה שם מספר הצגות. היתה עמוסה בתכניות והצעות עבודה, למשך כל השנה.

"מצאתי כאן משהו חדש". ני קול הגיעה לישראל בקיץ, לביקור קצר, ונשארה. הארץ מצאה חן בעיניה. היא ביטלה את כל התחייבויותיה למשך השנה. ונשארה. מדוע?

"מצאתי כאן משהו חדש" היא מסבירה "פאריס האינסלקטואלית". היא כבר תברה עיפה. זוהי חברה של פוסט-קומוניזם של מחשבה ודיבור. חברה צינית, שבה כבר לא מאמינים יותר ברגשות אמיתיים ובדעות אמיתיות. שם מכירים כבר את הכל, יודעים כבר את הכל. ראו כבר הכל וממשיכים לזלזל בכל מה שכבר מוכר וכבר נמאס.

ישראל היא צעירה ורעננה. זוהי חברה לא גמורה, עדיין חיים כאן מאמינים. עוד יש למה לשאוף, מה לרצות. ואני מרגישה שיש לאדם זכות לבחור לו בארץ המוצאת חן בעיניו, כמו שהוא בוחר באדם המוצא חן בעיניו.

וכן, למרות שהתכוונה לבלות פה רק חופש-קיץ, היא נשארה חמישה חודשים. החלה

הגבר המרביץ

פירוף עדין (בן-יהודה, תל-אביב): ארצות-הברית) זהו סיפור על איש אחד כאד לא חברתי. לא רוצה לשלם חובות, לא רוצה להיות מנומס, רק רוצה להיות משורר.

ובשביל שיבינו כמה שהוא כזה, שלא מסתור-בחברה, הוא מתחיל להרביץ לכו"ל. זה לא קשה לו, כי הוא שון קונרד, ויש לו כבר נסיון רב בהרבעות.

מה לא עושים לו כדי שיהיה חברתי! מגסים לכלוא אותו, מגסים לנתח לו את המוח, ואפילו משסים בו כל מיני נשות ויצי אמריקאיות. אבל מה — הוא צועק עליהן נורא, ובסוף גובר על כל אויביו. כמו תמיד.

ומרוב שהבמאי מתרכז בלגונדאפ של פניו של גיימס-בונו-שוני — לא מצליח הבמאי להתרכז אפילו רגע בבעיית האדם שאינו משתלב.

טיל התאווה

נשיקות קטלניות בריו (אופיר, תל-אביב): ארצות-הברית) כל העלילות של סרטי הריגול הן דומות: תמיד יש בהן משוגע אחד שרוצה להשמיד את העולם בעזרת הסינים או בלי עזרת הסינים.

סרט נבדל לטובה מכל דומיו: יש בו רעיון חדש לגמרי: זהו סטורף מיני המנסה לשלוח טיל, שיחשל את התאווה המינית של כל אורחי העולם, כדי שהוא שיהיה היחידי שישתמר, יתבסס למלא את התפקיד הנאצל להרבות את המין האנושי.

כדי להפוס אותו, ולהשמיד אותו, משתמשים רודפיו במיטב כלי הנשק הקולנועיים המודרניים, ובשפע המצאות מלאות ברק והומור.

איך להיות מושחתת?

הפוינגר (אלנבי, תל-אביב): ארצות-הברית) "חזרי הביתה, התחנתי, וכיתבי מאמרים לשבועון הכנסיה הקומוניטי", מייץ עזר צעיר של שבועון-זבל אמריקאי, לעזרה אמריקאית טהורה, שבאה לניו-יורק מעיר שדה, להיות סופרת.

אבל היא מתעקשת להצליח בעיר, וכדי להצליח בעיר אין לה ברירה אלא לכתוב ספר מין ואלמות, וגם להתחפש לעזרה

ניקוד קסד

אני נשארת כאן לטוב ולרע

ללמוד עברית באולפן, קיבלה הצעה לביים מחזה ישראלי, ניקול קסל התחילה לעבוד, ומספר הצעות להופיע בסרטים. לערוך חזרות, ואז פתאום פרץ המצב, כל התכניות בוטלו, ובמקומה הגיעה הטלגרמה של אמה.

היא חיכתה עד שהכסף יגיע. הלכה לבנק, לקחה אותו, ועם הכסף הלכה לחנות לקנות בד שחור, גרות, דלי לחול, דלי למים, גייר דבק להדביק על החלונות, כל מה שהגי'א אמר שצריך לבית. את שאר הכסף היא החזירה לבנק. כי כשאין עבודה, צריך לפחות שיהיה כסף.

"אני נשארת כאן" הודיעה השחקנית הצרפתיה לאמה. "משום שזהו המקום שבו אני רוצה לחיות. וכיוון שבחתי בו — בחתי בו לטוב ולרע."

מושחתת, כדי לבסס את הכתוב בו. תוך כדי כך רואים שבאמריקה נערה טובה היא נערה שלוקחת כל ערב ויטמינים לפני שהיא שוכבת לישון לבר, ונערה רעה היא נערה השופכת לעצמה שמפניה על הצוואר, מחלקת קלפים לשחקני פוקר, ומע" שנת בפאסאליות סיגרים, ובכמויות ענק. אן מרגרט נראית, כרגיל, כמו קריקטורה של עצמה, וטוני פרנציונה נראה כמו הקראקטורה של הצל של עצמו.

דיסה הירואית

גבעה 24 אינה ערנה (חן, תל-אביב): ישראל) לרוץ המול הסרט הישראלי על מלחמת-השיחרור לא השתנתה בגלל האקטואליות שלו, ולא השתבח בגלל שהו"ת הארוכה במחסנים. הוא נשאר אותה דיסה של רגשות טובים והירואים, המצוי ליהים לעורך גועל אפילו גם שהסרט מנסה לתאר את האמת הנאצלת ביותר.

שוון קונרדי

הגבר המרביץ ומסכנה אמריקאית